

בפני ועדת הערר: עוה"ד ראמי עלי – יו"ר הועדה

מר יהודה עייאש – חבר הועדה

מר רועי קרליץ – חבר הועדה

בעניין:

מאי מרקט מ.י. בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד תאבר עסאף

העוררת

נגד

מנהל הארנונה בעיריית עכו

ע"י ב"כ עוה"ד דביר ליבוביץ ואח'

המשיב

החלטה

רקע כללי וטענות הצדדים:

1. ביום 19.3.2018 הגישה העוררת למשיב השגה בנוגע לנכס שסומן במרשמי העירייה כנכס מס' 18006105001 (להלן: **ההשגה ו- הנכס** בהתאמה), זאת בטענה כי יש לפוטרו מחיובי ארנונה עירונית בהיותו נכס בלתי ראוי לשימוש ומכוח סעיף 330 לפקודת העיריות [נוסח חדש]. ההשגה התייחסה לשנת המס 2018.
2. במסגרת תשובת המשיב מיום 24.4.2018, דחה האחרון את ההשגה מהנימוק שהנכס נמצא, בביקורת שנערכה בנכס, כראוי לשימוש (להלן: **התשובה להשגה**), אשר נשלחה לעוררת בדואר רשום ונמסרה ליעדה ביום 4.5.2018.
3. העוררת לא השלימה עם התשובה להשגה וביום **13.9.2018** היא הגישה עליה ערר לועדת ערר בהתאם לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן: **חוק הערר**). אלא שהערר הוגש למעלה מארבעה חודשים ממועד קבלת התשובה להשגה.
4. משכך, ובד בבד עם הגשת הערר, הגישה העוררת בקשה להארכת המועד להגשת הערר (להלן: **בקשת הארכה**). העוררת העלתה מספר נימוקים בבקשת הארכה שבכוחם, לטענתה, להוות בסיס להארכת המועד להגשת הערר. ראשית, טענה העוררת כי הנכס אינו ראוי לשימוש, נטוש ומוזנח ועל כן, אין להשית שומת חיוב על העוררת בגינו רק בשל הגשת הערר באיחור וכן, העובדה שהעוררת ניהלה בעבר הליכי השגה וערר ועמדה במועדים וכי בדרך כלל העוררת מקפידה על המועדים. כמו כן נטען כי בקשת הארכה מוגשת "למען הזהירות".

5. המשיב השיב לערר ולבקשת הארכה ובכתב תשובתו לערר העלה טענה מקדמית לסילוק הערר על הסף מחמת הגשתו באיחור ושלא במסגרת המועד להגשת ערר הקבוע בחוק הערר.
6. ביום 25.6.2020 התקיים דיון בפנינו בנוכחות הצדדים ובאי כוחם. במהלך הדיון הציגה העוררת מכתב שנשלח לה ע"י המשיב ביום 17.2.2019 שבו הוא מציין כי "בהמשך לפנייתכם מיום 19/3/2018 הריני להודיעכם כי בעקבות סיור בנכס נמצא כי המחסן בגודל 1898.94 מ', אינו ראוי לשימוש, אושר לכם פטור לנכס לא ראוי לפי סעיף 330 החל מיום ההודעה" (המכתב הנ"ל הוגש וסומן ע/1). על בסיס מכתב זה, טען ב"כ העוררת כי לא חל איחור בהגשת הערר שכן, מכתב זה מתייחס גם לשנת 2018 וכן הציג פטור שניתן לנכס לשנת המס 2020 (לפי מכתב שהוגש ע"י העוררת וסומן ע/2).
- ב"כ המשיב חזרה על העמדה לפיה הערר הוגש באיחור וכי בקשת הארכה הוגשה רק עם הערר וכאשר האיחור כבר חל. היא הוסיפה וטענה כי אין במכתבים שנשלחו לאחר שהערר הוגש כבר באיחור "להכשיר" את האיחור שנעשה עוד קודם לכן. הפטור משנת 2020 אינו רלבנטי לתקופה שבמחלוקת וכך גם הפטור לגבי שנת 2019. למעלה מן הצורך, הסבירה כי הפטור שניתן בשנת 2019 ניתן רק לגבי שנת המס 2019 ולאחר המכתב שהוצג ע"י ב"כ העוררת כאמור (מוצג ע/1) נשלחו שני מכתבים מתקנים, האחד מיום 24.2.19 והשני מיום 4.6.19 שבהם הוברר כי הפטור מתייחס רק לשנת המס 2019 (המכתבים הוגשו ע"י ב"כ המשיב וסומנו מ/1 ו- מ/2 בהתאמה).
7. בתום הדיון אפשרנו לצדדים להגיש השלמת טיעון בנוגע לטענה המקדמית הנ"ל והצדדים הגישו השלמות טיעון מטעמם בהתאם.
8. בהשלמת הטיעון שהגישה העוררת מבקשת היא להסתמך על המכתבים (ע/1 מיום 17.2.2019 ו- מ/2 מיום 24.2.2019 ושניהם צורפו להשלמת הטיעונים מטעמה) והיא טוענת כי מאחר ובמסגרת המכתב (ע/1) תוקנה השומה לשנת 2018 והדבר אף עודכן בספרים, הרי שיש לראות את טענת האיחור שמעלה המשיב לגבי ערר המתייחס לשנת מס זו כחוסר תום לב, מעשה הטעייה וכאקט שעומד בניגוד לחובת ההגינות המנהלית. העוררת טוענת כי המכתבים שהוצאו לאחר מכן ואשר ביקשו לתקן בדיעבד את האמור במכתב מיום 17.2.19 (ע/1), הוצאו בחוסר תום לב ובניגוד לחובת ההגינות המנהלית.
9. ואילו המשיב בהשלמת הטיעון שהוגשה מטעמו, חוזר הוא על האמור בתגובתו שהוגשה כנגד בקשת הארכה ומוסיף וטוען כי המדובר באיחור ניכר לגביי אין מחלוקת וכי העוררת למעשה לא הציבה שום טעם או הסבר לאיחור, ובוודאי לא טעם מיוחד לפי דרישת הפסיקה בעניין זה. המשיב טוען כי אין דבר וחצי דבר עם תכתובת שנעשתה בשנת 2019, לאחר שהערר כבר הוגש באיחור ולאחר שהסתיימה שנת המס 2018, מכל מקום ממילא התשובה (ע/1) התייחסה לפנייה של העוררת שהוגשה בשנת המס 2019 ולא לפנייה מושא הערר.
10. על מנת להשלים את התמונה נציין, כי לפניית העוררת מיום 19.3.2018 (המאוזכרת ב- ע/1) ניתנה תשובה מטעם המשיב ביום 24.4.2018 (הפנייה והתשובה הנ"ל צורפו לכתב הערר- נספחים א' ו- ב' הימנו). עוד נציין כי הן בבקשת הארכה והן בהשלמת הטיעון שהוגשה על ידה לאחר מכן, העוררת לא כפרה בעובדה כי מכתב המשיב מיום 24.4.2018 (התשובה להשגתה) נתקבל אצלה ולידיה.

בהתאם לאסמכתאות שהציג המשיב עולה, כי התשובה לעיל נשלחה לכתובת העוררת בדואר רשום ביום 26.4.2018 והיא נמסרה לעוררת ביום 4.5.2018 (העתק אישור משלוח התשובה בדואר רשום ומעקב משלוחים מחברת הדואר על פריט רשום, צורפו כ"נספח 2" לכתב התשובה לערר שהוגש ע"י המשיב).

דיון בטענה המקדמית – הגשת הערר באיחור

11. סעיף 3(א) בחוק הערר קובע כי "מי שחויב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה..." (ההדגשות שלנו).

ואילו המועד להגשת ערר על החלטת מנהל הארנונה בהשגה, נקבע בסעיף 6(א) בחוק הערר כדלקמן: **"הרואה עצמו מקופח בתשובת מנהל הארנונה על השגתו רשאי, תוך שלושים יום מיום שנמסרה לו התשובה, לערר עליה לפני ועדת ערר"**.

12. בבר"מ 901/14 **עבוד ויקטור נ' עיריית חיפה** [פורסם בנבו, 6.7.2014] (להלן: **עניין עבוד**), נדונה השאלה האם בכלל יש לוועדות הערר סמכות להעניק ארכה להגשת השגה וערר, משזאת לא נזכרה בתקנות. נפסק כי קיימת סמכות לוועדת הערר להארכת המועד להגשת השגה וערר, אך זאת רק "מטעמים מיוחדים" ו"לעיתים חריגות, במתינות ובוזהירות". שכן, הגם שנקבע שלוועדות הערר קיימת סמכות להארכת מועד, נפסק כי **"סמכות – לחוד, ושיקול דעת – לחוד"**, **והסמכות צריכה שתהא מופעלת אך באורח חריג, כדרך הארכות מועד"**.

13. לאחר פסק דין בעניין עבוד ניתנו פסקי דין רבים אשר יישמו את אמת המידה המחמירה שנקבעה בו. נפנה לעניין זה, למשל, לפסק הדין שניתן בעמ"נ 11487-12-17 **פירו נ' עיריית ירושלים ואח'** [פורסם בנבו] (להלן: **עניין פירו**). החל מפסקה 26 בפסק הדין דן כב' ביהמ"ש בבקשת המערער שם לארכה להגשת ערר ועומד על חשיבות ההקפדה על המועדים ועל חשיבות יישום אמת המידה שהציב ביהמ"ש העליון בפס"ד עבוד. לאור דבריו של ביהמ"ש העליון בעניין עבוד, קובעת כב' הש' כהן לקח, כי אמת המידה בה יש לעשות שימוש למתן הארכה היא אמת המידה המחמירה ביותר הקיימת – טעמים מיוחדים שיירשמו:

"נראה כי נדרשים 'טעמים מיוחדים שיירשמו' כדי להאריך מועד זה (השוו: תקנה 528 סיפא לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984). הדרישה האמורה ל'טעמים מיוחדים שיירשמו', מאפשרת לאזן בין אינטרס סופיות השומה מחד גיסא, לבין אינטרס הפרט להביא את עניינו לפני הגורם המוסמך כדי להבטיח תשלום מס אמת מאידך גיסא" (ההדגשות הוספו).

14. הפסיקה קבעה, כחוט השני, כי כאשר אמת המידה למתן הארכה היא "מטעמים מיוחדים שיירשמו", הרי שנדרשים נימוקים כבדי משקל למתן הארכה, הנעוצים בגורמים חיצוניים, שאינם מצויים בשליטת בעל הדין (ראו למשל: רע"א 10436/07 **ציון נ' בנק הפועלים בע"מ** [פורסם בנבו, 28.4.2008]; כך גם, נקבע כי אין להקל ראש בעצם ההגשה באיחור, ונקבעה כחוט השני ופעם אחר פעם ההלכה המושרשת, לפיה כל איחור איחור הוא וגם איחור של יום אחד הוא איחור המצדיק

הסבר, ונקבע כי יש לייחס משקל לגודל האיחור - ראו למשל עמ"נ 11-05-461 נצב"א אחזקות 1995 בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית טירת הכרמל [פורסם בנבו, 23.7.2012].

15. ההלכה הפסוקה גם קבעה, כי יש ליתן משקל למועד שבו נתבקשה לראשונה הארכה והאם היא התבקשה לפני חלוף המועד או לאחר שזה כבר חלף. ראו לעניין זה האמור בבש"א (עליון) 1832/04 קוטלר נ' אגף מס הכנסה – היחידה לפירוקים [פורסם בנבו, 13.4.2004], שם נפסק כי:

"המבקש להאריך את המועד לנקיטת הליך, חייב להגיש בקשה למתן ארכה מיד לכשמתברר לו הצורך בארכה, או תוך זמן סביר אחרי כן" (ההדגשות הוספו)

עוד ראו האמור ברע"א 1778/07 יעל עופר נ' רבקה דיין [פורסם בנבו, 1.3.2007], שם נדחתה בקשה להארכת מועד מן הטעם שהוגשה לאחר חלוף המועד להגשה ולא בטרם חלף.

וכן ראו:

המ' 13/95 יונס נ' פ"ש נצרת, מסים ט/6 ה' 14; בש"א 169/87 וינשטיין נ' הפועלים ליסינג בע"מ, פ"ד מא(4) 785; בש"א הדר נ' הדר, תקציר פ"ד כרך מ"ב 23- ע' 366; ע"א 796/79 מועלם נ' מטא ואח', פ"ד לה(1) 376.

16. נוסף ונפנה לפסיקה נוספת בעמ"נ 17-04-43172 גלילות מחזור פסולת בע"מ נ' עיריית רמת השרון [פורסם בנבו, 15.4.2018], שם נפסק, כי איחור בהגשת השגה הוא עניין מהותי אשר מחייב דחיית הערר על הסף:

"המועדים הקבועים בחוק הערר להגשת השגה וערר הם מהותיים. פניית המערערת מיום 17.11.13, אשר לא הוגשה במועד הקבוע בחוק הערר, אינה מהווה כלל "השגה" כמשמעותה בחוק הערר. משחלף המועד להגשת השגה הופך החיוב חלוט וסופי ולא ניתן עוד לערער עליו. מדובר במקרה הדומה יותר להתיישנות מהותית, כאשר זכות הנישום לחלוק על חיובי הארנונה בהם חויב מתבטלת עם חלוף המועד להגשת ההשגה והרשות המקומית יכולה לכלכל צעדיה ותקציבה בהתבסס על הידיעה שמדובר בשומה חלוטה... מדובר במועד הקבוע בדיון, אשר אי עמידה בו מבטלת את הזכות, שהוענקה בדיון, לתקוף את החיוב"

ובנקודה זו, מפנה בית המשפט לפסיקה הענפה שניתנה בנושא זה ועמדה על חשיבות המועדים:

"וראה: בר"ם 9179/05 המקום של ש. שמחה בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב (12.7.06); עמ"נ (מחוזי ת"א) 220/04 מנהל הארנונה בעיריית תל אביב נ' אפרתי מדפיס נכסים בע"מ (16.1.06); עמ"נ (מחוזי ת"א) 167/07 פאנץ' ליינ בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב (31.12.07); עמ"נ 241/08 (מחוזי ת"א) רם-חן חניונים נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב (31.5.09) וערעור לבית המשפט העליון שנדחה – בר"ם 6339/09 רם-חן חניונים בע"מ נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב (11.10.09); עמ"נ (מחוזי ת"א) 15918-12-09 רם-חן חניונים בע"מ נ' עיריית תל אביב (4.5.10); עת"ם (מחוזי ת"א) 277/09 עלס דוברונסקי נ' עיריית תל אביב (6.6.11); עת"ם (מחוזי ת"א) 184/09 א.ר.י מזרחי ובניו בניה והשקעות בע"מ נ' עיריית בת ים (11.9.11); עמ"נ (מחוזי חיפה) 57263-11-13 רפאל טורמן נ' עיריית חיפה (23.3.14); עמ"נ (מחוזי ת"א)

12-12-32429 יצחק כלוף נ' מנהל הארנונה בעיריית תל אביב (24.4.14) וערעור לבית המשפט העליון שנדחה – בר"ם 3811/14 ישראל כלוף נ' מנהל הארנונה (5.3.15); הנריק רוסטוביץ ארנונה עירונית כרך ב' 1322-1323(2007)."

דומה כי עמדתה העקבית של הפסיקה ברורה ולא ניתן לחלוק עליה. נדרשים טעמים נדירים, חריגים וטעמים מיוחדים שיירשמו – אמות המידה המחמירות ביותר שיש, לצורך הצדקת איחור וכן יש ליתן משקל למועד שבו מבוקשת הארכה, האם הוא טרם חלף המועד או בדיעבד והאם הוא בסמוך לאחר שחלף או זמן רב לאחר מכן.

מן הכלל אל הפרט

17. כאמור, הערר שבנדון הוגש ביום 13.9.2018 - **למעלה משלושה חודשים** לאחר המועד האחרון להגשתו לפי חוק הערר. העוררת הגישה בקשת הארכה רק לאחר שכבר התקיים האיחור ובד בבד עם הגשת הערר. בבקשת הארכה העוררת אינה חולקת על עצם הגשת הערר באיחור ולמעשה לא מעלה כל נימוק או הסבר מדוע הוגש הערר באיחור למעט, כי "סיכויי הקבלה של הערר הם גבוהים מאד" וכי יש לקיים "דיון מקצועי ובדיקה מעמיקה של טענות העוררת" וכן, היא מציינת כי הנזק שעלול להיגרם לה באם תדחה בקשת הארכה עולה על הנזק שעלול להיגרם למשיב אם בכלל כתוצאה מדחיית בקשת הארכה.

18. בפנינו איחור משמעותי של למעלה משלושה חודשים. במהלך כל תקופה זו, העוררת לא דרשה ארכה להגשת הערר אלא זו נתבקשה בד בבד עם הגשת הערר במסגרת בקשת הארכה שבה לא הוצג שום נימוק המסביר או המצדיק את האיחור בהגשת הערר לא כל שכן, נימוק ו/או הסבר המהווים "טעמים מיוחדים" להארכת המועד להגשת ערר לפי חוק הערר.

19. מעבר לכך שהטעמים שהועלו בבקשת הארכה ובהשלמת הטיעון שלה אינם כוללים הסבר או נימוק לעצם האיחור, ממילא אין בהם רלבנטיות לשאלת האיחור. העוררת נשענת בנימוקיה להארכת המועד להגשת הערר, על מכתבים מאת המשיב שהוצאו בשנת 2019 (ע/1 ו-מ/2), קרי במועד מאוחר להגשת הערר על ידיה זאת בחודש 9/2018. העוררת אינה יכולה להיבנות מתכתובת שהתנהלה עם המשיב לאחר שכבר הסתיימה שנת המס בגינה הוגש הערר, לאחר שכבר הוגש הערר, לאחר שכבר התקיים האיחור ולאחר שהעוררת עצמה כבר הגישה בקשת ארכה להגשת הערר. מקובלת עלינו עמדת המשיב כי אין בתכתובת מאוחרת משנת 2019 "להכשיר בדיעבד" את האיחור בהגשת הערר לגבי שנת המס 2018. ככל שיש לעוררת טענות ביחס לתכתובת זו, ממילא אין מקומן במסגרת הערר שבפנינו.

20. המשיב הציג שני מכתבים מאוחרים שתיקנו ו/או הבהירו את תוכן המכתב (ע/1) בכך שהפטור ניתן לנכס רק מיום 1.1.2019 ולא החל מיום 19.3.2018 כפי הנטען ע"י העוררת. גם אם נתייחס לתוכן ההתכתובת בין הצדדים (שהיא משנת 2019), הרי אין בו כדי להוות "טעם" ואף לא "טעם מיוחד" להארכת המועד להגשת הערר כפי שאין בעצם קיומם כדי להוות בסיס להארכת המועד כאמור שכן, העוררת מנסה להיבנות מתוכן מכתב (ע/1) לפיו, ולטעמה היא, הפטור ניתן החל מיום 19.3.2018 זאת משום שנכתב בו כי "בהמשך לפנייתכם מיום 19.3.2018...אושר לכם פטור לנכס לא ראוי לפי סעיף 330 החל מיום ההודעה".

ואולם, פניית העוררת מיום 19.3.2018 הנ"ל (צורפה כנספח א' לכתב הערר), קיבלה מענה דרך תשובת המשיב מיום 24.4.2018 (צורף כנספח ב' לכתב הערר) שעליה החליטה העוררת לערור לפני ועדת הערר! לא ניתן לומר, אפוא, כי מכתב המשיב מיום 17.2.2019 (ע/1) התייחס בנוסף לשנת המס 2019 גם לשנת המס 2018 ולגביה באופן רטרואקטיבי והדבר אינו סביר כלל בהינתן בדיקת הנכס (מיום 10.4.2018) שנערכה ע"י המשיב בסמוך לאחר פניית העוררת מיום 19.3.2018 ושבה נמצא כי הנכס אינו בלתי ראוי לשימוש (נספח ב' לכתב הערר ונספח 1 לכתב התשובה לערר). זאת ועוד, מכאן לידתם של מכתבי ההבהרה של המשיב (מ/1 ו-מ/2) שתוכנם מעיד כי הם נועדו להבהיר כי הפטור ניתן אך בגין שנת המס 2019. גם אם נלך בהתאם לקו טיעונה של העוררת כאילו ניתן להבין מתוכן המכתב (ע/1) כי הפטור חל גם על שנת 2018 (ואנו לא סבורים כך כפי המפורט לעיל), הרי בסמוך מאד (כשבוע ימים בלבד) לאחר הוצאת המכתב (ע/1- מיום 17.2.2019), המשיב הוציא מכתב נוסף מיום 24.2.2019 (מ/2) שתוכנו הסיר כל ספק בעניין זה. זאת ועוד, מכתב (מ/2) עולה כי העוררת פנתה ביום 31.1.2019 למשיב לקבלת פטור בגין הנכס בהיותו לא ראוי לשימוש זאת בהתייחס לשנת המס 2019 ואכן, הנכס נבדק ע"י המשיב ביום 14.2.2019 ונמצא כי הוא עונה על הגדרת נכס לא ראוי לשימוש ופועל יוצא, ניתן פטור בגינו לאותה השנה הנ"ל.

דהיינו, בדיקת הנכס ביום 14.2.2019 באה בעקבות פניית העוררת מיום 31.1.2019 ולא עקב פנייתו מיום 19.3.2018 כאשר לגבי פנייה זו, נערך ביקור בנכס ביום 10.4.2018 (שבה נמצא כי הנכס אינו בלתי ראוי לשימוש) ושלל מכן, ניתן מענה בכתב לפניית העוררת זאת במכתב המשיב מיום 24.4.2018 (נספח ב' לכתב הערר) שעליו החליטה העוררת לערור לפני ועדת הערר כאמור. האמור מהווה חיזוק נוסף לכך, כי המכתב (ע/1) לא בא כדי ליתן פטור לנכס גם לגבי שנת המס 2018 ומכל מקום, וככל שהדבר לא הובן כראוי ו/או במפורש מתוכנו או ככל שנפל בו אי דיוק מסוים בעניין היקף תחולתו, הדברים באו על תיקונם, כמעט באופן מיידי ובסמוך מאד למועד הוצאתו, באמצעות מכתב המשיב הנוסף מיום 24.2.2019 (מ/2).

21. כך גם אין בטענות העוררת בדבר ניסיונה הקודם בהגשת השגות ועררים או בטענה בדבר מצבו הפיזי של הנכס, להצדיק הארכת המועד להגשת הערר. מבלי שנחוה דעה לגבי צדקת או אי צדקת טענות העוררת לגבי מצבו הפיזי של הנכס, נציין כי ממילא סיכויי הערר אינם ממין הטעמים שנקבעו בפסיקה כטעם להארכת מועד להגשת ערר. ואילו לגבי הטענות בדבר ניסיון קודם של העוררת בהגשת השגות ועררים, הרי הדבר רק עומד לה לרועץ, עת למרות שהיא בעלת ניסיון עבר, הגישה בקשות פטור לנכס שאינו ראוי לשימוש ומודעת למועדים, הגישה את הערר נשוא החלטה זו באיחור ניכר ללא הצגת כל הסבר ו/או נימוק לכך וממילא ללא הצגת "טעמים מיוחדים" כמצוות הפסיקה והדין.

22. על כן, לאור כל האמור לעיל, אנו קובעים כי דין הערר להידחות על הסף מחמת הגשתו באיחור ושלל לפי פרק הזמן הקבוע בסעיף 6(א) בחוק הערר.

סיכום ומסקנות

23. אשר על כן, טענת המשיבה לעניין סילוק הערר על הסף מחמת הגשתו באיחור מתקבלת בזאת וכפועל יוצא מכך, הערר נדחה על הסף.

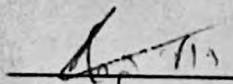
24. בנסיבות העניין, אנו לא עושים צו ביחס להוצאות.

25. בהתאם לתקנה 20(ב) בתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בפני וועדת הערר), התשל"ז-1977, קיימת זכות ערעור על החלטה זו לפני בית המשפט לעניינים מנהליים וזאת תוך 45 יום מיום מסירת ההחלטה.

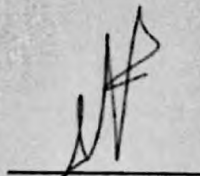
26. בהתאם להוראת תקנה 20 (ג) לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בוועדת הערר), התשל"ז-1977, החלטה זו תפורסם באתר האינטרנט של עיריית עכו, וזאת תוך 10 ימים מיום הגעת ההחלטה לצדדים. הצדדים יוכלו להביע את התנגדותם לפרסום ההחלטה בתוך 5 ימים מיום קבלת ההחלטה ותינתן החלטה בהתאם.

27. מזכירות ועדת הערר תמציא החלטה זו לב"כ הצדדים בדואר רשום ובפקס' ותוודא קבלתה טלפונית.

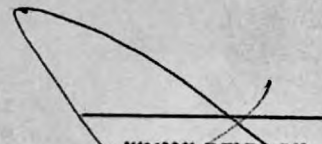
ניתנה היום: 22.2.2021.

מר רועי קרליץ
חבר ועדת הערר

ראמי עלי, עו"ד
יו"ר ועדת הערר

מר יהודה עייאש
חבר ועדת הערר